

08-07-2018

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওম্ শান্তি

"অব্যক্ত মহাবাক্য"

বিভাইজ্: 19-12-1983 মধুবন

"পৰমাত্মা প্ৰেম - নিঃস্বার্থ প্ৰেম"

আজি স্নেহৰ সাগৰ পিতাই নিজৰ স্নেহী সন্তানসকলক চাই আছেইক। ক্ৰম অনুসৰি সকলো সন্তানেই স্নেহী হয়। এবিধ হ'ল স্নেহ কৰোঁতা, আনবিধ হ'ল স্নেহ বজাই ৰাখোতা। তৃতীয়বিধ হ'ল সদায় স্নেহ স্বৰূপ হৈ স্নেহৰ সাগৰত সমাহিত হৈ থকা, যাক লবলীন সন্তান বুলি কোৱা হয়। লবলী (স্নেহী) আৰু লবলীন (স্নেহত লীন) দুয়োৰে মাজত পাৰ্থক্য আছে। পিতাৰ হোৱা অৰ্থাৎ স্নেহী, লবলীন হোৱা। গোটেই কল্পত কেতিয়াও আৰু কাৰো দ্বাৰা এই ঈশ্বৰীয় স্নেহ, পৰমাত্মাৰ প্ৰেম প্ৰাপ্ত হ'ব নোৱাৰে। পৰমাত্মাৰ প্ৰেম অৰ্থাৎ নিঃস্বার্থ প্ৰেম। পৰমাত্মাৰ প্ৰেম এই শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ জন্মৰ আধাৰ। পৰমাত্মাৰ প্ৰেম জন্ম-জন্মৰ আহ্বানৰ প্ৰত্যক্ষ ফল। পৰমাত্মাৰ প্ৰেম নৱ-জীৱনৰ জীৱদান। পৰমাত্মাৰ প্ৰেম নাথাকিলে জীৱন নিৰস, শুকান কুঁহিয়াৰৰ দৰে হয়। পৰমাত্মাৰ প্ৰেম পিতাৰ সমীপলৈ অনাৰ আধাৰ। পৰমাত্মাৰ প্ৰেম সদায় বাপদাদাৰ লগত অৰ্থাৎ পৰমাত্মাক সংগী ৰূপত অনুভৱ কৰায়। পৰমাত্মাৰ প্ৰেমে পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত কৰি সহজ আৰু সদা কালৰ যোগী, যোগযুক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰায়। পৰমাত্মাৰ প্ৰেমে সহজে তিনিটা খলপ পাৰ কৰাই দিয়ে।

1. দেহ-ভাবৰ বিস্মৃতি। 2. দেহৰ সৰ্ব সম্বন্ধৰ বিস্মৃতি আৰু 3. দেহৰ, দেহৰ দুনিয়াৰ অল্পকালৰ প্ৰাপ্তিৰ আকৰ্ষণময় পদাৰ্থৰ আকৰ্ষণ সহজে সমাপ্ত হৈ যায়। ত্যাগ কৰিবলগীয়া নহয় কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ ভাগ্যই স্বতঃ ত্যাগ কৰাই দিয়ে। তেন্তে তোমালোক প্ৰভু প্ৰেমী সন্তানসকলে ত্যাগ কৰিলা নে ভাগ্য গঢ়িলা? কি ত্যাগ কৰিলা? অনেক টাপলি মৰা বস্ত্ৰ, জৰাজীৰ্ণ পুৰণা অস্তিম জন্মৰ দেহৰ ত্যাগ, এয়া জানো ত্যাগ? যাক নিজেই উপায় বিহীন হৈ চলাই আছা, তাৰ সলনি ফৰিস্তা স্বৰূপ লাইটৰ আকাৰ য'ত কোনো ব্যাধি নাই, য'ত পুৰণা সংস্কাৰ স্বভাৱৰ অংশ নাই, কোনো দেহৰ সম্বন্ধ নাই, কোনো মনৰ চঞ্চলতা নাই, কোনো বুদ্ধি বিচলিত হোৱাৰ অভ্যাস নাই - এনেকুৱা ফৰিস্তা স্বৰূপ, প্ৰকাশময় কায়া প্ৰাপ্ত হোৱাৰ পিছত পুৰণা ত্যাগ কৰা, এয়া জানো ত্যাগ কৰা হ'ল? কি ল'লা আৰু কি দিলা? ত্যাগ নে ভাগ্য? এইদৰে দেহৰ স্বাৰ্থিক সম্বন্ধ, সুখ-শান্তি কাঢ়ি লৈ যোৱা বিনাশী সম্বন্ধ, এতিয়াই ভাই হয় এতিয়াই স্বাৰ্থৰ বশীভূত হৈ শত্ৰু হৈ যায়, দুখ আৰু প্ৰতাৰণা কৰোঁতা হৈ যায়, মোহৰ ৰচীৰে বান্ধোতা এনেকুৱা অনেক সম্বন্ধ এৰি এজনতে সৰ্ব সুখময়ী সম্বন্ধ প্ৰাপ্ত কৰি কি ত্যাগ কৰিলা? সদায় লওঁতাৰ সম্বন্ধ এৰিলা, কিয়নো সকলো আত্মাই লৈয়েই থাকে, নিদিয়ৈ। এজন পিতাই দাতাপনৰ প্ৰেম দিওঁতা হয়, লোৱাৰ কোনো কামনা নাই। যিমনেই ধৰ্মাত্মা, মহাত্মা, পুণ্য আত্মা নহওঁক, গুপ্ত দানী নহওঁক কিয় তথাপিও লওঁতা হয়, দাতা নহয়। শুদ্ধ স্নেহ লোৱাৰ কামনা ৰাখোতা হ'ব। পিতাতো ভৰপূৰ সাগৰ হয় সেয়েহে তেওঁ দাতা হয়, পৰমাত্মাৰ প্ৰেমেই হ'ল দাতাপনৰ প্ৰেম, সেয়ে তেওঁক দিব নালাগে, ল'ব লাগে। এইদৰে বিনাশী পদাৰ্থ বিষয় ভোগ অৰ্থাৎ বিহেৰে পূৰ্ণ ভোগ হয়। 'মোৰ' 'মোৰ'ৰ জালত আৱদ্ধ কৰা বিনাশী পদাৰ্থ ভোগ কৰি কৰি কি হৈ গ'লা? সঁজাৰ পক্ষী হৈ গ'লা নহয় জানো? এনেকুৱা পদাৰ্থ যিয়ে মূল্যহীন বনাই দিলে, তাৰ সলনি সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ পদাৰ্থ দিয়ে যিয়ে পদমাপদমপতি (multimillionaires) বনায়। সেয়ে পদম পাই, আৱৰ্জনা ত্যাগ কৰা, এয়া জানো ত্যাগ হল! পৰমাত্মাৰ প্ৰেম ভাগ্য গঢ়োতা হয়। ত্যাগ স্বতঃ হৈয়ে আছে। এনেকুৱা সহজ সদাকালৰ ত্যাগীয়েই শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান হয়।

কেতিয়াবা কেতিয়াবা পিতাৰ আগত কোনো কোনো প্ৰিয় সন্তানে, মৰম দেখুওৱাই কয় যে মই ইমান ত্যাগ কৰিলো, ইমান এৰিলো তথাপি এনেকুৱা কিয়? বাপদাদাই মিচিকিয়াই সন্তানসকলক সোধে যে এৰিলা কি আৰু পালা কি? ইয়াৰ তালিকা বনোৱা। কোনফালে বেছি গধুৰ - এৰাৰ নে পোৱাৰ? আজি নহলেও কালিলৈ যি এৰিবই লাগিব, বাধ্যত পৰি হ'লেও এৰিবই লাগিব, যদি আগতেই বুধিয়ক হৈ প্ৰাপ্ত কৰি পিছত এৰা তেন্তে সেয়া এৰা হ'ল জানো! ভাগ্যৰ বৰ্ণনাৰ আগত ত্যাগ কড়ি তুল্য হয়, ভাগ্য হীৰা হয়। এনেকৈ ভাবনে! নে বহুত ত্যাগ কৰিলা? বহুত এৰিলা? এৰোতা নে লওঁতা হোৱা। সপোনটো যদি কেতিয়াবা এনেকুৱা সংকল্প কৰা তেন্তে কি হ'ব? নিজৰ ভাগ্যৰ ৰেখা, মই কৰিলো, মই এৰিলো, ইয়াৰ দ্বাৰা ৰেখা মচি দিয়াৰ নিমিত্ত হৈ যায় সেয়েহে সপোনটো কেতিয়াও এনেকুৱা সংকল্প নকৰিবা।

প্ৰভু প্ৰেমে সদায় সমৰ্পন ভাৱ স্বতঃ অনুভৱ কৰায়। সমৰ্পন ভাৱে পিতাৰ সমান বনায়। পৰমাত্মাৰ প্ৰেম পিতাৰ সৰ্ব খাজনাৰ চাবি-কাঠী, কিয়নো প্ৰেম বা স্নেহে অধিকাৰী আত্মা বনায়। বিনাশী স্নেহ, শৰীৰৰ স্নেহে ৰাজ্য ভাগ্য হেৰুৱায়। অনেক ৰজাই বিনাশী স্নেহৰ পিছত পৰি ৰাজ্য ভাগ্য হেৰুৱালে। বিনাশী স্নেহকো ৰাজ্য ভাগ্যতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বুলি মান্যতা দিয়া হয়। পৰমাত্মাৰ প্ৰেমে, হেৰুৱা ৰাজ্য ভাগ্য চিৰকালৰ বাবে প্ৰাপ্ত কৰোৱায়। ডবল ৰাজ্য অধিকাৰী বনায়। স্বৰাজ্য আৰু বিশ্বৰ ৰাজ্য পায়। এনেকুৱা পৰমাত্মাৰ প্ৰেম প্ৰাপ্ত কৰোঁতা বিশেষ আত্মা হোৱা। গতিকে প্ৰেম কৰোঁতা নহয় কিন্তু প্ৰেমত সদায় সমাহিত হৈ থকা লবলীন আত্মা হোৱা। সমাহিত হৈ পিতাৰ সমান - এনে অনুভৱ কৰা নহয়!

নতুন নতুন (সন্তান) আহিছা, নতুনসকল আগত যোৱাৰ বাবে কেৱল এটা কথাৰ প্ৰতি ধ্যান ৰাখিবা। সদায় প্ৰভু প্ৰেম পিয়াসী নহয় কিন্তু প্ৰভু প্ৰেমৰ পাত্ৰ হোৱা। পাত্ৰ হোৱা মানেই হ'ল সু-পাত্ৰ হোৱা। সহজ নহয় জানো। গতিকে এনেকৈ আগবাঢ়ি গৈ থকা। ভাল বাৰু।

এনেকুৱা পাত্ৰ তথা সু-পাত্ৰ সন্তানসকলক প্ৰভু প্ৰেমৰ অধিকাৰী আত্মাসকলক, প্ৰভু প্ৰেমৰ দ্বাৰা সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰোঁতা ভাগ্যৱান আত্মাসকলক সদায় স্নেহৰ সাগৰত সমাহিত হৈ থকা পিতাৰ সমান সন্তানসকলক, সৰ্বপ্ৰাপ্তিৰ ভাণ্ডাৰ সম্পন্ন আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

এতিয়া সময় অনুসৰি শক্তি প্ৰবাহিত কৰাৰ সেৱা কৰা (অব্যক্ত মহাবাক্য)

সময় অনুসৰি এতিয়া চাৰিওফালে শক্তি প্ৰবাহিত কৰাৰ, প্ৰকল্পন দিয়াৰ, মনেৰে বায়ুমণ্ডল গঢ়াৰ কাৰ্য্য কৰিব লাগে। এতিয়া এই সেৱাৰ আৱশ্যকতা আছে কিয়নো সময় বহুত স্পৰ্শকাতৰ হৈ আহিব সেয়েহে নিজৰ উৰন্ত কলাৰ দ্বাৰা ফৰিস্তা হৈ চাৰিওফালে পৰিক্ৰমা কৰা আৰু যাক শান্তি লাগে, সুখ লাগে, সন্তুষ্টতা লাগে ফৰিস্তা ৰূপত তেওঁলোকক অনুভৱ কৰোৱা। তেওঁলোকে যাতে অনুভৱ কৰে যে এই ফৰিস্তাসকলৰ দ্বাৰা শান্তি, শক্তি, সুখ পাই গ'লো। অন্তঃবাহক অৰ্থাৎ অন্তিম স্থিতি, শক্তিশালী স্থিতিয়েই তোমালোকৰ অন্তিম বাহন। নিজৰ এই ৰূপ সন্মুখত ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) কৰি ফৰিস্তা ৰূপত পৰিক্ৰমা কৰা, শক্তি প্ৰবাহিত কৰা, তেতিয়া গীত গাব যে শক্তিসকল আহি গ'ল... তাৰ পিছত শক্তিসকলৰ দ্বাৰা সৰ্বশক্তিমান স্বতঃ সিদ্ধ হৈ যাব।

যিদৰে সাকাৰ ৰূপত দেখিলা যেতিয়াই এনেকুৱা কোনো লহৰৰ সময় আহিছিল তেতিয়া দিনে-ৰাতিয়ে শক্তি প্ৰবাহিত কৰাৰ, নিৰ্বল আত্মাসকলক বল দিয়াৰ বিশেষ মনোযোগ আছিল, ৰাতি-ৰাতি সময় উলিয়াই আত্মাসকলক শক্তি প্ৰবাহিত কৰাৰ সেৱা চলিছিল। এতিয়া তোমালোক সকলোৱে লাইট-মাইট হাউচ (প্ৰকাশ আৰু শক্তিৰ পুঞ্জ) হৈ শক্তি প্ৰবাহিত কৰাৰ সেৱা বিশেষ কৰিব লাগে যাতে চাৰিওফালে লাইট মাইটৰ প্ৰভাৱ বিয়পি পৰে। এই দেহৰ দুনিয়াত

যিয়েই হৈ নাথাকক, কিন্তু তোমালোক ফৰিস্তাসকলে ওপৰৰ পৰা সাক্ষী হৈ সকলোৰে অভিনয় চাই শক্তি প্ৰবাহিত কৰি থাকা কিয়নো তোমালোক সকলো বেহদ (অসীম) বিশ্ব কল্যাণৰ প্ৰতি নিমিত্ত হোৱা, সেয়ে সাক্ষী হৈ সকলোৰে পাট চাই শক্তি প্ৰবাহিত কৰি থাকা অৰ্থাৎ সহযোগ দিয়াৰ সেৱা কৰা। আসনৰ পৰা নামি শক্তি নিদিবা। উচ্চ স্থিতিত স্থিত হৈ দিবা তেতিয়া কোনো ধৰণৰ বাতাবৰণত চেকা নালাগিব।

যি দৰে পিতাই অব্যক্ত বতনত, একে স্থানত বহি চাৰিওফালৰ বিশ্বৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতিপালন কৰি আছে, সেইদৰে তোমালোক সন্তানসকলেও একে স্থানত বহি পিতাৰ সমান বেহদৰ সেৱা কৰা। ফল' ফাদাৰ কৰা। বেহদত শক্তি প্ৰবাহিত কৰা। বেহদৰ সেৱাত নিজকে ব্যস্ত ৰাখা তেতিয়া বেহদৰ বৈৰাগ্য স্বতঃ আহিব। এই শক্তি প্ৰবাহিত কৰাৰ সেৱা নিৰন্তৰ কৰিব পাৰা, ইয়াত স্বাস্থ্যৰ কথা, সময়ৰ কথা... সকলো সহজ হৈ যায়। দিনে ৰাতিয়ে এই বেহদৰ সেৱাত লাগিব পাৰা। যেতিয়া বেহদৰ প্ৰতি শক্তি প্ৰবাহিত কৰিবা তেতিয়া নিকটৱৰ্তী সকলে অট'মেটিক (স্বতঃ) শক্তি লৈ থাকিব। এইদৰে বেহদত শক্তি প্ৰবাহিত কৰিলে বায়ুমণ্ডল স্বতঃ গঢ় লৈ উঠিব।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণ আদি ৰত্ন বিশেষ বৃক্ষৰ কাণ্ড স্বৰূপ হোৱা। কাণ্ডৰ দ্বাৰাই সকলোলৈকে শক্তি বিয়পি যায়। গতিকে নিৰ্বলীক বল দিয়া। নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ সময় আনক সহযোগ দিয়াত লগোৱা। আনক সহযোগ দিয়া অৰ্থাৎ নিজৰ বাবে জমা কৰা। এতিয়া এনেকুৱা লহৰ বিয়পাই দিয়া - দিব লাগে, দিব লাগে, দিবই লাগে। আনৰ পৰা আলম্বন বিচাৰিব নালাগে, আলম্বন দিব লাগে। দিয়াতে লোৱাটো সোমাই আছে। যদি এতিয়াৰ পৰা স্ব-কল্যাণৰ শ্ৰেষ্ঠ যোজনা নবনোৱা তেন্তে বিশ্ব সেৱাত শক্তিৰ প্ৰবাহ পোৱা নাযাব সেয়েহে এতিয়া শক্তি প্ৰবাহৰ দ্বাৰা সকলোৰে বুদ্ধি পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱা কৰা। তাৰ পাছত দেখিবা সফলতাই তোমালোকৰ সন্মুখত নিজে মূৰ দোঁৱাব। মন আৰু বাণীৰ শক্তিকে বাধা-বিঘিনিৰ পৰ্দা আঁতৰাই দিয়া তেতিয়া ভিতৰত কল্যাণৰ দৃশ্য দেখা যাব।

জ্ঞান মননৰ লগতে শুভ-ভাৱনা, শুভ কামনাৰ সংকল্প, শক্তি প্ৰবাহিত কৰাৰ অভ্যাস, এই মনৰ মৌন বা ট্ৰেফিক কন্ট্ৰ'লৰ মাজে মাজে দিন নিৰ্ধাৰিত কৰা। যদি কোনোৱাই চুটি নাপায়, সপ্তাহত এদিনটো চুটি পোৱা যায় সেই অনুসৰি নিজৰ-নিজৰ স্থানত প্ৰথমে নিৰ্ধাৰিত কৰা। কিন্তু বিশেষ একান্তবাসী আৰু খাজনাৰ ইক'নমি (কম খৰচ)ৰ প্ৰথমে নিশ্চয় বনোৱা কিয়নো এতিয়া চাৰিওফালে মনৰ দুখ আৰু অশান্তি, মনৰ দুশ্চিন্তা বহুত তীব্ৰ গতিৰে বাঢ়ি গৈ আছে। বাপদাদাৰ বিশ্বৰ আত্মাসকলৰ ওপৰত দয়া ওপজে। গতিকে যিমান তীব্ৰ গতিৰে দুখৰ লহৰ বাঢ়ি গৈ আছে সিমানে তোমালোক সুখ দাতা সন্তানসকলে নিজৰ মনৰ শক্তিকে, মনৰ সেৱা বা শক্তি প্ৰবাহিত কৰাৰ সেৱাৰ দ্বাৰা, বৃত্তিৰে চাৰিওফালে সুখৰ অঞ্জলীৰ অনুভৱ কৰোৱা, হে দেৱ আত্মাসকল, পূজ্য আত্মাসকল নিজৰ ভক্তসকলক শক্তি দিয়া।

বিজ্ঞানী সকলেও ভাবে এনেকুৱা আৱিষ্কাৰ কৰিম যে দুখ সমাপ্ত হৈ যাব, সাধনে সুখৰ লগতে দুখো দিয়ে, নিশ্চয় ভাবে যে দুখ নহওঁক, কেৱল সুখৰ প্ৰাপ্তি হওঁক কিন্তু নিজৰ আত্মাত অবিদ্যাত্মক সুখৰ অনুভৱ নহ'লে আনক কেনেকৈ দিব পাৰিব। তোমালোক সকলোৰে ওচৰত সুখৰ, শান্তিৰ, নিঃস্বার্থ সঁচা প্ৰেমৰ ভাণ্ডাৰ জমা হৈ আছে, গতিকে তাক দান কৰা। বিশেষ মনোযোগ দিয়া যে আমাৰ চাৰিওফালে শক্তিশালী স্মৃতিৰ প্ৰকল্পন বিয়পাব লাগে। যিদৰে উচ্চ স্তম্ভ থাকে, যিয়ে প্ৰকাশ দিয়ে, তাৰ পৰা লাইট-মাইট বিয়পে, এনেকুৱা উচ্চ স্থিতিত থাকি নিতৌ অতি কমেও ৪ ঘণ্টা এনেকৈ ভাবা যে আমি উচ্চতকৈ উচ্চ স্থানত বহি বিশ্বক লাইট আৰু মাইট দি আছে। বাপদাদাই সন্তানসকলৰ পৰা বিচাৰে যে এতিয়া তীব্ৰ গতিৰে সেৱা আৰম্ভ কৰক। যি হৈ গ'ল সেয়া বহুত ভাল। এতিয়া সময় অনুসৰি আনক বাণীৰ

সুযোগ বেছিকৈ দিয়া। এতিয়া আনক মাইক (প্ৰভাৱশালী বক্তা) বনোৱা, তোমালোকে শক্তিশালী হৈ শক্তি প্ৰবাহিত কৰা। তেতিয়া তোমালোকৰ শক্তিৰ প্ৰবাহ আৰু তেওঁলোকৰ বাণীয়ে ডবল কাম কৰিব।

পাৰ্টিৰ লগত:

প্ৰশ্ন:- মহা-তপস্যা কেনেকুৱা? যি তপস্যাৰ বলে বিশ্বক পৰিৱৰ্তন কৰিব পাৰে?

উত্তৰ:- এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই - এয়া হ'ল মহা-তপস্যা। এনেকুৱা স্থিতিত স্থিত হৈ থকাসকল হ'ল মহা-তপস্বী। তপস্যাৰ বল শ্ৰেষ্ঠ বল বুলি কোৱা হয়। যিয়ে এই তপস্যাত থাকে - এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই, তেওঁলোকৰ বহুত বল আছে। এই তপস্যাৰ বলে বিশ্ব পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। হঠযোগীয়ে এখন ভৰিৰ ওপৰত থিয় হৈ তপস্যা কৰে কিন্তু তোমালোক সন্তানসকলে এখন ভৰিৰ ওপৰত নহয়, এজনৰ স্মৃতিত থাকা, কেৱল এজনেই। এনে তপস্যাই বিশ্ব পৰিৱৰ্তন কৰি দিব। এনে বিশ্ব কল্যাণকাৰী অৰ্থাৎ মহান তপস্বী হোৱা। ভাল বাৰু।

***বৰদান:-** সমৰ্থ সংকল্পৰ দ্বাৰা জমাৰ হিচাপ বঢ়াওঁতা পৱিত্ৰ হংস হোৱা।

যেনেকৈ হংসই পাখৰ আৰু ৰত্নক পৃথক কৰে, তেনেকৈ তোমালোক পৱিত্ৰ হংস অৰ্থাৎ সমৰ্থ আৰু ব্যৰ্থক চিনাক্ত কৰোঁতা। যেনেকৈ হংসই কেতিয়াও পাখৰত মুখ নিদিয়ে, পৃথক কৰি ৰাখি দিয়ে, আতৰাই দিয়ে, গ্ৰহণ নকৰে। এই দৰে তোমালোক পৱিত্ৰ হংসই ব্যৰ্থক এৰি সমৰ্থ সংকল্পক ধাৰণ কৰা। ব্যৰ্থতো বহুত সময় শুনিলা, উচ্চাৰণ কৰিলা কিন্তু তাৰ ফল স্বৰূপে সকলো হেৰুৱালা। এতিয়া হেৰুৱাওঁতা নহয়, জমাৰ হিচাপ বঢ়াওঁতা হোৱা।

***প্ৰোগান:-** নিজক ঈশ্বৰীয় মৰ্যাদাৰ কংকণেৰে বান্ধি ল'লে সকলো বন্ধন সমাপ্ত হৈ যাব।

!!ওম্ শান্তি!!
